

Joan. 3, 16 seiswad: „Sest nenda on Jummal mailma armaſtanud, et Temma omma ainosündinud Poia on annud, et ütski, kes Temma siise uſsub, ei pea hukka sama, waid et iggawenne ello temmal peab ollema.“ Mees köstis ja ütles, et se tõeste on Jeesuse döldud, ja et kohhus on tehha sedda möda, kui sarna õppetab. Soldat siis ütles: Kui need on Jeesuse sannad, küllab siis nään, et pean ueste sündima, ja nenda, kui seal on kirjutud. Wagga mees nüüd maenitſes tedda, omma süddame uendamisse pärrast, Jeesandat palluma. Sai soldat agga koio tulnud, kohhe siis wõttis Piiblit jälle kätte, ja temma juhtus se luggemisse peäle sest ärrakaddunud poiaſt, Luf. 15, ja sest temma sai omma ennese süddame wagga õnneto loo kätte, ja nou wõtma, pallumisse omma taewa Jeesa jure miinna. Ja kohhe teisel päwal, warra hommiko,

tulli temma wagga mehhe jure, ja hakkas temma ümber kaela, ja ütles: Ka miinna tahhan kätte wõttal, ja omma Jeesa jure miinna. Ja minna tahhan so seltsis miinna, ütles wagga mees, ja langes soldatiga põlwele mahha, ja pallus Jeesust õnnisteggiat lapselikko, süddamelikko sannaga. Ja sest sadik hakkas soldat keik ommad pattud põlgama ning wihkama, ja maenitſes ka teisi nenda teggema. Agga ei woinud nemmad tedda sest sadik mitte enam sallida, egga tahtnud temmaga asja; waid naersid ia pilkasi tedda. Agga temma kannatas keik taſſase waimoga ja omma õnnisteggia jälgede sees käies, ja ellas jummalakartlikkult ning waggaste. Ja kui wahhi kord tal olli, siiski olli Piibel, wahhi honeſ, temma seltsiks, ja temma luges ta seest. Korra leides pealik Piiblit soldati laingitaſkust. Temma küsis ta käest; agga soldat köstis jul-